

Arrest

nr. 85 014 van 23 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 maart 2012 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 6 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Via een op 22 september 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 maart 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvragen om machtiging

tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.07.2011 en 26.09.2011 bij onze diensten werden ingediend door:

[T., A.] [...]

nationaliteit: Azerbeidzjan (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 22.02.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, iuncto de motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing (onontvankelijk) aangaande het verzoekschrift conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt: Uit het medisch advies van de arts-attaché dd. 22.02.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het beko[m]en van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lij[d]t aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Dat de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, in het advies dd. 22.02.2012 stelt: “Kennelijk laat dit medisch getuigschrift/standaard medisch getuigschrift niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene.”

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker ernstig ziek is. Verzoeker lijdt aan oncologische problemen.

Hij werd hiervoor geopereerd en ondergaat een chemotherapeutische en radiotherapeutische behandeling, alsook een psychotherapeutische behandeling door de zware depressie die hiermee gepaard gaat.

Dat de geneesheer uitdrukkelijk geschreven heeft dat indien de behandeling stopgezet wordt, suicide volgt van verzoeker.

Dat de stellingname van zowel de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, als van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, die stelt dat de ziekte geen directe bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoeker, manifest strijdig is zowel met artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de stelling van verzoeker dat hij heden nog lijdt aan oncologische problemen waarvoor een medische behandeling nodig is geen steun vindt in de voorgelegde medische getuigschriften. Uit deze stukken blijkt dat bij verzoeker in 2001 een testiscarcinoma werd vastgesteld en deze aandoening door middel van een heelkundig ingrijpen en chemotherapie werd behandeld. Een onderzoek in 2009 in het Limburgs Oncologisch Centrum leerde dat aanvullende onderzoeken geen aanleiding gaven tot de vaststelling van verdere oncologische problemen en dat *“de patiënt kan gerustgesteld worden”*.

In de aangebrachte medische getuigschriften wordt wel geduid dat verzoeker ernstig depressief is en last heeft van hoofdpijnen. De ambtenaar- geneesheer aan wie de medische situatie van verzoeker voor advies werd voorgelegd oordeelde dat deze aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen en kennelijk niet beantwoorden aan de definitie van *“een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”* Door erop te wijzen dat de arts die hem behandelde in een standaard-medisch getuigschrift aangaf dat hij *“een suicidekandidaat”* is, toont verzoeker niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen – die aan de basis ligt van de bestreden beslissing – kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt geen ziekten zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel dusdanig kritiek is dat kan gesteld worden dat zij op zich levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou voorbereid hebben of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

2.2.3. Er moet voorts worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending

van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker toont, rekening houdende met de wijze waarop het EHRM artikel 3 van het EVRM interpreteert, niet aan dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van deze verdragsbepaling.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK